

Hilda råder dem åter igen att inte dricka för mycket vin till den mäktiga maträtten ... om de inte vill falla ihop som dästa suggor tvärt som det är. Men det är ingen som lyssnar ... så de rasar samman just som hon förutspådde.

Snart snarkar var och en saligt i sin lilla fågelholk.

Hilda samlar ensam ihop tombuteljerna i en säck och kopplar sedan av till midnatt med romanbiografien av Isabelle Eberhardt, som Trimardören lämnat på bordet.»*Född 1877 i Genève av en moder, bördig ur den ryska aristokratin och en fader med kontroversiell identitet. Hennes upptäckt av Nordafrika är lika brutal som ödesdiger. Under ett oväder 1904 drunknar hon i de framforsande vattenmassorna i oued Sefra. Fastbundet i en läderväska innanför kläderna åteffinner man, mirakulöst oskadat, ett manuskript som vittnar om talangen hos en framtida stor författarinna. Sedan artonårsåldern har hon färdats, för det mesta förklädd till man i beduinkläder, bland ökenens nomader. Hela tiden för hon anteckningar om sina upplevelser, sina överväldigande upptäckter och sina misstag. Hon är en Trimardör, en vandrande gesäll...*

– Vilka kusliga öden det finns här i världen! säger Hilda för sig själv och gäspar och går ut i den svarta natten för att blinka grus ur ögonen och sträcka på benen innan hon kryper ihop i sin sovalkov invid dörren.

*

Knappt hinner hon gäspa färdigt förrän hon blir stående stel av fasa, blickande rakt in i sitt eget hemska öde: En hel kamelkaravan, lastad med terrorister har seglat upp i det överkliga månlandskapet framför henne.

Under bråkdelen av en sekund genomkorsas hennes hjärna av bulletiner om turistgrupper som attackerats, hållits som gisslan, kallblodigt skjutits ner en efter en ... och Algeriet med sina bestialiska integrister!

Visserligen höll LM-Eriksson på att installera ett superhemligt, supersäkert alarmsystem utefter hela gränsen ... men än så länge täckte det antagligen inte södern. För under Ramadan hade de där

PSSST...
INGET BLODBAD
!!

galningarna tagit sin in på tunisiskt territorium och skurit halsen av fyra Garde National som just skulle äta fastebrytandets måltid ... *fast det fick man förstås inte säga...!*

Herregud... vad tar man sig till? Ensam... mitt ute i öknen under värsta lågsäsong! Nästa turistgrupp kommer inte förrän om två veckor...

Terroristerna samlar sig tätt intill sina brölände dromedarer. De ser hotfulla ut i sina mörka burnuser och Kalaschnikov eller vad det heter, det där terroristvapnet!

En av dem närmar sig... smygande som ett kattdjur. Han höjer vapnet.

Hon kan låtsas att hon är ensam... en sorts Isabelle Eberhardt på spaning efter den tid som flytt... den moderna tidens Trimardör, halvfnoskigt tassande i spåren efter *Stjärnornas krig!*

En ensam dam mitt ute i öknen med fem bastanta landrovers...?!

Hon måste se sanningen i vitögat; de är ganska illa ute, hon och hennes snarkande lilla skara!

Mannen är kolsvart och två meter lång... ingen tunisier... ingen medelhavsmänniska!» Vapnet» visar sig vara en vanlig kameldrivarkäpp. Kanske är han inte en terrorist... kanske bara en enkel smugglare?

Vad skulle han i så fall smuggla?

Dromedarer smugglas TILL Libyen... inte FRÅN... och inte utav långa negrer som inte talar ett ord arabiska utöver hälsningsfrasen.

– Salam-ralikom!

– Ralikom-salam!

Hon försöker med tyska, franska, arabiska... han svarar på engelska.

Vad gör hon i den här grottbostaden som borde varit tom?

Hon guidar en turistgrupp.

Finns det någon tunisisk polis med i gruppen?

Onej, onej, onej!

Skulle hon kunna ge sig av omedelbart... dromedargruppen behövde grottan!

Oja, oja, oja!

Kan de vara klara att sticka om en timma?

Sure, sure, sure!

Och hon har ingenting sett och ingenting hört... är det klart?

Alles klar... okey, okey okey!

Hilda snubblar in och purrar Konstnären.

– Psst... det är nå't skumt på gång... kanske terrorister! Vi måste ta oss iväg härifrån innan det ljusnar. Framför allt måste vi undvika blodbad!

Konstnären är alldeles för nyvaken för att bli skraj. Dessutom har han tränat sig hela sitt liv på att ta det cool; När han var liten och fick stryk med mattpiskaren räknade han till hundra och låtsades att han var John Wayne. När han växt upp blev han expert på Clintan... och så har han gjort 117 i Uddevalla; upp på cykeln med kulspruta och tjugofem kilos packning mitt i smällkalla vinternatten, grupptolka fyra mil efter lastbil... somna inte för helvete, grabbar, ta det cool!

Is i magen! Handla snabbt och effektivt! Tag *FI* med list och raka rör!

– Finns det något handeldvapen i utrustningen? väser han till Hilda.

– Nej... bara en nödraket...

– Taskig situation utifall att...!

– Utifall att vaddå?!

Hilda börjar se lika uppskrämd ut som hon är. Konstnären inser att han, med tanke på situationens allvar, borde stiga upp från sitt enkla nattläger, rulla ihop den klatschiga sovattan och AGERA... innan paniken sprider sig!

– Väck tanterna!

– Vilka tanter?

– Couscous-tanterna!

– Dom bor inte här... dom har åkt tillbaka till Touzeur. Vi är den enda gruppen för två veckor framåt...

– Aj fan!

– Vad ska vi göra?

– Jag går ut och förhandlar!

Konstnären kanar ner för klätterrepet, som det är meningen att man ska använda när man inte har tid att gå i trappor. Han hejdar sig och drar in ett djupt andetag... tänker på John Wayne ... Clintan ... I17 ... hustrun som är på vildsvinsjakt i den norra bergskedjan... och stegar myndigt ut genom porten.

*